

SECVENȚE culturale

Publicație bilunară a editurii VIC Anul 1, numărul 1, aprilie 2026 ISSN 3120 - 2535 ISSN-L 3120 - 2535

CREDINȚĂ ȘI TRADIȚIE LA DUMITREȘTI

Valeru Ciurea

Parohia Dumitrești, din comuna Verguleasa, care are două hramuri (Adormirea Maicii Domnului la 15 august și Sfinții Împărați Constantin și Elena la 21 mai) este o parohie mică și săracă, cu enoriași destul de puțini, cu o medie de vârstă ridicată și cu putere economică aș spune redusă, ca să nu zic altfel. Preotul Cristian Turmacu spune, cu tristețe, mai în glumă, mai în serios, că este o parohie cu case multe și familii puține. „Mă plimb prin Dumitrești ca prin muzeul satului!”.

Preotul a preluat biserica parohiei laolaltă cu toate acareturile în anul 2014, de la cel care a fost preot paroh până atunci. Dacă am pune una lângă alta fotografiile făcute la preluare cu cele de astăzi, putem observa cu ușurință schimbarea care s-a produs în parohie. Ca să nu mai spunem de (re)atrageră spre biserică a enoriașilor care se îndepărtaseră oarecum, din cauze pe care nu le expunem aici.

Lucrările de reabilitare întreprinse, curățenia, îmbunătățirile aduse în limita fondurilor și a permisiunilor legale (biserica fiind încadrată în categoria monumentelor istorice, fapt care nu permite decât intervenții speciale, cu costuri foarte ridicate), atragerea de sponsori, restaurarea și sfințirea bisericii-capelă din cimitirul satului, cu hramul Sfântul Ierarh Nicolae, la 6 decembrie (sfințită în cadrul slujbei arhieresti realizată cu acel prilej, în 14 noiembrie anul 2023, de Prea Sfințitul Sebastian, Episcop al Slatinei și Romanațiului) și, în special, revigorarea credinței în sufletele localnicilor și renașterea unor obiceiuri ale locului au fost unele dintre punctele forte ale preotului Cristian Turmacu.

În categoria obiceiurilor vechi din localitate se înscriu

cele legate de perioada prepascală precum și cele legate de Paști. Printre acestea se numără pomenirile din perioada Păresimilor, cele din prima și cea de-a doua zi de Paști, împărțirea de bucate „uscate” (adică nu mâncare gătită) dar și concursul pascal de ciocnit ouă inițiat în urmă cu 11 ani, la primul Paști de după instalarea preotului Cristian Turmacu drept paroh al bisericii din Dumitrești, pe baza informațiilor obținute de la enoriași și împlinind dorința acestora.

Așa se face că începând cu prima zi de Paști, o bună parte dintre enoriași încep să vină la biserică aducându-și de acasă – conform tradiției locului – mesele pe care urmează să pună darurile de împărțit în cele două zile. Fiecare familie are locul său în curte, loc pe care îl păstrează din generație în generație.

Și aici, în cazul acestui obicei, pandemia a lovit necruțător. Așa se face că începând cu anul 2020, numărul celor care vin la biserică pentru aceste pomeniri este din ce în ce mai mic. Dar nu acesta este singurul motiv. Și totuși, curtea bisericii parohiei Dumitrești din comuna Verguleasa a devenit din nou neîncăpătoare duminică, 12 aprilie 2026 și ceva mai puțin luni, 13 aprilie 2026, în prima și în cea de-a doua zi de Paști.

La Dumitrești, în fiecare an, după slujba din biserică, preotul săvârșește o altă slujbă specială în fața troiței din curtea bisericii, troiță închinată eroilor căzuți în cele două războaie mondiale, după care preotul trece pe la fiecare masă pentru a sfinți bucatele dăruite ca pomană pentru cei adormiți după care ciocnește ouă roșii cu fiecare dintre cei prezenți.

La final are loc deja tradiționalul concurs de ciocnit ouă, inițiat în urmă cu unsprezece ani de către preotul paroh Cristian Turmacu în parteneriat cu Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Olt, cu binecuvântarea Episcopiei Slatinei și Romanaților.

Întâlnirea membrilor comunității pentru pomenirea celor morți – unii dintre ei venind aici din diverse colțuri ale țării – precum și acest concurs sunt unele dintre cele mai așteptate momente ale sărbătorilor pascale din Dumitrești.

Printre cei pe care i-am observat de-a lungul anilor venind aici să împartă daruri în mâncare pentru răposații neamului său am văzut-o și anul acesta (2026) pe Rada Popa, a lui Pupăză după poreclă. Are 84 de ani.

— *Hristos a înviat!*

— *Adevărat a înviat!*

— *Pe dumneata te-am remarcat în fiecare an aici, cu pomană. Văd că anul acesta nu mai sunt atâția oameni care să dea de pomană aici, în curtea bisericii cum erau până mai anii trecuți, când curtea era plină cu mese încărcate cu pachetele de pomană.*

— *De la mine, de pe ulița mea, nu e nimenea. Numai eu sunt.*

— *De când se fac pomenile astea, de la Paști aici, în curtea bisericii?*

— *De când m-am pomenit eu, că sunt născută și trăită aici.*

— *Am observat că oamenii vin încă din ziua de Paști cu mesele de acasă. I-am văzut prin sat, cu mesele în, cap venind la biserică să pună pe ele pachetele cu pomană ce o împart și în ziua de Paști și în a doua zi. Fiecare familie are locul său?*

— *Locul nostru, al familiei mele, era mai încolo, când era mămică mea. Am rămas eu în loc mămicii mele. Ne-am tras cu masa mai încoace de când nu mai vin așa de mulți cum veneau înainte.*

— *Dar de ce e obiceiul acesta, să vină fiecare cu masa în cap, să o pună aici?*

— *Așa ne-am pomenit noi, așa a fost tradiția în*

Dumitrești. Era frumos, era curtea plină dar acum a îmbătrânit lumea, au plecat...

— *Tineretul nu prea mai e interesat de asta?*

— Păi cred că nu-i interesat, că dacă ar fi, n-ar veni și ei? Că uite, ce frumos e! Mie, una, mi-e drag.

— *Ce împarți astăzi?*

— De toate avem, le-am pus la pungă: ou, pâine, cozonac, carne, brânză... de toate. Tuică cu păhăruțe. Mâncăruri uscate, cum se spune, nu se vine cu mâncare gătită.

— *Niciodată?*

— Nu, niciodată.

— *Nici la Sfânta Maria sau la alte sărbători mari?*

— Nu, niciodată cu mâncare gătită. Numai cu mâncare uscată. Noi, dacă vrem să facem ceva, facem acolo, unde a făcut părintele bucătărie. Cum e la Blagoveștenii, când e o sărbătoare mare.

— *Pentru cine împarți astăzi?*

— Pentru toți morții noștri: părinți, frați, bunici.

— *Se împarte vreodată și pentru vii?*

— Când facem pomană acasă, împărțim și pentru vii. Când sunt moșii, că la noi sunt și moșii de iarnă, și moșii de vară. La moșii de iarnă facem piftie, iar la ai de vară se dau câni cu apă, colarez și colivă. Mai mult colarez facem.

— *Dar Păresimile, aici, la Dumitrești, când se încheie?*

— S-au încheiat în Joia Mare. Atunci s-au sfințit toate.

— *Am observat în ultimii ani că vă dați pomana mai mult una alteia. Nu mai vin oameni care să ceară sau să le dați de pomană?*

— Nu mai vin... Dacă vin, vin din cei mai amărâți. Ieri n-au mai venit.

— *Ați dat de pomană și ieri, în ziua de Paști?*

— Da.

— *Tot ca astăzi?*

— Da, numai că ieri am avut pahare cu vin, acum avem cu țuită, mai mici. Ieri am avut mai multe, a fost lume mai multă dar și-au luat mesele și au plecat. Dar a fost mai multă lume, încă de două, trei ori ca acum.

— *E bine că se mai păstrează, dar pentru cât timp?*

— Păi de-aia am zis, că, uitați, chiar acum am vorbit cu verișoara asta a mea. Nu știu ce-o fi făcând lumea, că acasă, de treabă, nu are nimic. Să vină să împartă și ei, că așa ne-am pomenit, prima zi și a doua zi de Paști se împarte. Nu poți și tu să vii aici, să dai? Că e frumos și e bine. Vine preotul, cântă, le sfințește și le tămâie. E și timp frumos, dar nu știu... Nu cred că nu vor să mai vie.

— *Credeți că se vor pierde și obiceiurile astea, cu pomana?*

— Se pierd, dacă oamenii nu mai țin la ele. Preotul, singur, ce să facă să îi convingă să le păstreze? Ar fi păcat să se piardă. Că bătrânii noștri le-au moștenit de-atâta timp și noi, acum, să le pierdem. Nu e bine.

— *Dar de ce le țineau ei mai mult decât noi, cei de astăzi?*

— Credeau mai mult în Dumnezeu. Eu așa cred. Erau mai credincioși, mai... nu știu... Acum, cu televizoarele astea, cu toate alea, s-a prostit lumea. Mai ales tineretul, cu droguri, vedeți, cu... Toate alea s-au pierdut. Și e păcat. Păcat că ne pierdem. Păcat.

— *Se vor reîntoarce oamenii spre credință?*

— Am un nepot, este la Sibiu. El mi-a zis odată: „Mamaie, cred că se va întoarce tineretul la credință”. La Înviere, când se dă lumină, a fost curtea bisericii plină. Au luat lumina și au plecat. Cred că vin de drag sau nu știu de ce vin. Dar nu cred eu că vin chiar cu credință. Noi stăteam când eram copii să păzim Paștele.

— *Aici, în comuna Verguleasa, în afară de Dumitrești, se mai face undeva așa cum se face aici, cu pomana?*

— La Poganu nu e ca la noi; la Cucuieți, parcă mai era. Da, da, acolo mergeau cu mâncare gătită, cu oale cu mâncare. În alte părți nu știu, dar mi-a plăcut și unde este preot tatăl părintelui nostru, la Linia din Vale, la Mănăstirea Albă. Ne-a dus părintele odată. Mi-a plăcut și acolo, au mese frumoase, vine lumea...

— *Dar de ce nu s-au făcut mese și aici? Nu au vrut oamenii?*

— Nu că nu au vrut oamenii, cu ce să facă? Părintele ăla de dinainte n-a vrut să facă, iar acesta a vrut, dar n-a avut cu ce. El ar vrea să facă multe, dar n-are cu ce, că e lume puțină și lumea nu sare în ajutor ca în alte părți, să dea la biserică bani să se facă ceva. Dacă le zice că ne trebuie ceva... Nu înțeleg că nu îl ajută pe popa, ajută biserica, ajută

pe Domnul Iisus. Până la urmă se ajută pe ei, sufletul lor. Aici ne-am născut, aici ne-am botezat, aici ne-am cununat. E biserica noastră, dar ei nu mai gândesc așa. Și părintele de-l avem acum, de când a venit, a făcut multe lucruri bune, după puțină lui, că nu-l ajută nici oamenii, nici altcineva. Și când nu e putere, nu poți face nimic.

— Mulțumesc!

— Doamne ajută!

După împărțirea pachetelor cu pomană, la fiecare masă s-a mâncat și s-a băut câte un păhărel de vin sau de țuică. Oamenii, unii dintre ei, nu s-au mai întâlnit de la Paștele trecut. Vorbesc, povestesc, își aduc aminte de cei morți, își aduc aminte de tinerețea lor și a satului lor.

Premiile oferite de către biserică și de către CJCA Olt au mers anul acesta către Timeea Stănescu (Premiul I), Iris Rădulescu (Premiul II), Andreea Blegan (locul III). Au mai fost acordate două mențiuni, una pentru cel mai tânăr participant (Sara Șerban) iar cea de-a doua, celui mai vârstnic participant (Gheorghe Țigmeanu), în total 135 de ouă lovindu-se cap în cap, după rostirea cuvintelor specifice (— *Hristos a Înviat!* — *Adevărat a Înviat!*) până când au fost stabiliți câștigătorii.

Între timp, o întreagă echipă care de-a lungul celor nouă ediții trecute s-a specializat, pregătea concursul de ciocnit ouă, ajuns anul acesta (2026) la cea de-a X-a ediție (în anul 2020 nu s-a ținut din cauza pandemiei de coronavirus). Sandu Achim – secretarul juriului, face înscrierile; Laura Sandu – proaspăt cooptată în echipă, numerotează bilețelele pentru extragerea ordinii concurenților; Florin Neagoe veghează să nu lipsească ceva, iar Mirel Vladu – președintele juriului (și sponsor) se pregătește să facă față celor nu mai puțin de 48 de concurenți care s-au înscris anul acesta în concurs.

Copiii, tinerii și adulții de diferite vârste își aleg cu grijă, din timp, ouăle cu care vor concura. Sunt admise în concurs doar ouă de găină și de-a lungul timpului regulile impuse de organizatori s-au făcut înțelese astfel încât nu mai sunt probleme legate de participarea cu ouă de alte păsări sau, mai rău, contrafăcute. Oamenii își hrănesc găinile cu furaje care pot face ca găinile lor să facă ouă cu coaja cât mai tare, ouă pe care ei le testează în diferite moduri, cel mai cunoscut și mai la îndemână fiind proba lovirii de un dinte iar după sunetul scos (numai de ei știut!) îl încadrează la „demn de a intra în concurs” sau nu.

Pentru păstrarea obiceiurilor străvechi dar și pentru acelea mai recente, merită felicitări sătenii din Dumitrești și preotul Cristian Turmacu precum și concurenții, membrii juriului, sponsorii concursului pascal de ciocnit ouă cu cea mai mare participare, dar și toți ceilalți participanți care nu sunt din parohie dar vin aici, la Dumitrești, pentru a păstra vie credința și obiceiurile, tradițiile și ritualurile specifice sărbătorii Paștelui.

DESPRE OAMENI, LOCURI ȘI MEMORIE. O CARTE PENTRU SUFLET.

Această modestă carte are la bază pasiunea de a mă informa în domeniul fascinant al cercetărilor lingvistice. Ca elev, am îndrăgit gramatica limbii române pe care am „furat-o” de la un profesor al Școlii Normale „Preda Buzescu” Slatina, iar istoria am învățat-o de la dirigintele meu, om cu simțul sintezei.

Cartea aceasta a fost precedată de activitatea de culegere a materialului de cercetat. Am descoperit în toponimie și graiul local cuvinte de origine dacică, cuvinte care au supraviețuit timpului. Pentru mine, toponimia noastră este românească, dar și cu elemente alogene, firești.

Din iubire pentru moșnenii din Valea Dârjovului, am scris și monografia Comunei Valea Mare. Acești moșneni m-au ajutat și m-au inspirat. Ei au botezat locurile și animalele. Ei sunt constanta existenței noastre pe aceste locuri.

Gândurile m-au purtat și către învățătorii și profesorii care au slujit cu credință școlii noastre: George Poboran, Ioan Ionașcu – director al Școlii Normale „Preda Buzescu” Slatina, cercetător al istoriei Oltului; către criticul literar Dumitru Caracostea. Am scris și despre învățătorul erou Petre Niță din Valea Mare, care a funcționat la școala Trestia din județul Satu Mare. Acești oameni merită toată recunoștința noastră.

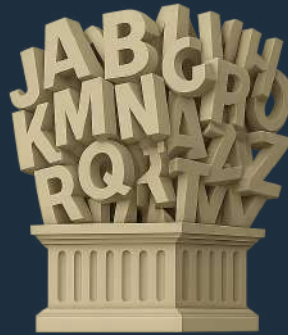
Prof. Ilie DUMITRU

ISBN 978-606-46-2241-9

ILIE DUMITRU

STUDII ȘI CERCETĂRI

Lingvistică, antroponimie, toponimie, hidronimie, oiconime.
Istorie literară, istorie locală.

Editura tradițiiloriltenne.ro
2025

STUDII ȘI CERCETĂRI

ILIE DUMITRU

Când profesorul Ilie Dumitru mi-a propus să adunăm într-o carte diverse articole scrise de domnia sa, am acceptat cu bucurie. Mai colaborasem cu Profesorul la elaborarea și publicarea cărților „*Monografia comunei Valea Mare*” și „*Turia – 500*” și am admirat tenacitatea și modul în care acesta aborda subiectele istorice, dialectele lingvistice, subiecte de sociologie, respectul pentru memoria unor oameni deosebiți care au marcat spiritualitatea și istoria locală și națională.

Faptul că în cercetările domniei sale a întâmpinat multe opreliști nefirești și că a fost împiedicat să aducă la lumină fapte și nume importante din istoria locală împletită cu istoria națională, a reprezentat un alt factor determinant în a-l sprijini în demersul său. Cea mai mare parte dintre articolele din această carte au fost publicate de-a lungul mai multor ani în revista *Memoria Oltului și Romanaților*, altele în revista *Scorpion* și în revista *Cooltartis*, altele nu au fost publicate până acum.

Cartea de față, „*Studii și cercetări*”, semnată de profesorul Ilie Dumitru, este însă mai mult decât o culegere de articole de lingvistică și istorie. Ea este o călătorie prin timp și spațiu, prin satele, văile și drumurile Oltului, prin amintiri de război și prin poveștile unor oameni de demult. Adunate într-un singur volum, aceste articole se citesc ca un întreg, ca un tablou viu al istoriei și culturii din sudul României.

Profesorul Dumitru pornește de la ideea că numele locurilor nu sunt întâmplătoare. Ele spun ceva despre oamenii care au trăit acolo, despre ocupațiile lor, despre credințe, despre vremuri bune sau grele. Un deal numit *Măgura* arată legătura cu limba dacilor; o vale numită *Valea Muierii* amintește de vechi legende și de rolul femeii în tradițiile populare; un drum botezat *Drumul de Piatră* păstrează urmele romanilor. Astfel, fiecare sat, fiecare râu sau pădure are o poveste. Cititorul care deschide această carte va descoperi că topografia nu e doar o hartă, ci o memorie vie, păstrată în cuvinte. Profesorul Dumitru ne arată cum pe teritoriul județului Olt și al vechii regiuni Romanați se împletesc straturi de civilizație: daci, romani, slavi, dar și românii de mai târziu. Toate și-au lăsat urmele

în numele satelor și al apelor.

În volum întâlnim și studii despre *hidronimie*, adică despre numele râurilor și ale apelor. Aici, profesorul Dumitru subliniază că apele au fost primele repere pentru oameni. În jurul lor s-au așezat sate, s-au ridicat mori, s-au dezvoltat civilizații.

Numeprecum *Olt*, *Vedea*, *Teslui*, *Călmățui* sunt atât de vechi, încât par desprinse din însăși istoria naturii. Spre deosebire de numele satelor, care se pot schimba în timp, numele râurilor rezistă secolelor. Ele sunt ca niște „coloane vertebrale” ale memoriei. Să luăm ca exemplu *Oltul*, nume de origine dacică, păstrat prin latină (*Alutus*) și ajuns până la noi. De mii de ani, oamenii îi spun aproape la fel. Ce altă mărturie mai grăitoare putem avea despre continuitatea noastră pe aceste locuri?

La fel de interesante sunt articolele despre *oiconime*, nume ale satelor. Multe

dintre ele vin de la numele întemeietorilor: *Zorleasca*, *Fărcașu*, *Ungureni*, *Dobroteasa*. Aceste nume sunt ca niște semnături lăsate de cei care au pus bazele acelor comunități. *Antroponimia* este și ea prezentă în volum, numele oamenilor fiind studiate cu mare atenție de profesorul Ilie Dumitru. Nu lipsesc nici studiile de *zoonimie* (numele proprii de animale: câini, cai, vite, pisici etc.)

Cartea nu vorbește însă doar despre oameni, animale, sate și râuri, ci și despre drumurile care au străbătut aceste locuri. Drumurile au fost căi de legătură între oameni, dar și purtătoare de istorie. *Drumul Bătrân*, *Drumul de Olac*, *Calea Nicopolei* – fiecare dintre ele ascunde povești despre negustori, oșteni, mesageri și caravanecaretraversauținutul. Cititorul înțelege astfel că drumurile nu sunt doar linii pe o hartă, ci artere de viață care au modelat destinele comunităților.

Un merit deosebit al volumului este și faptul că aduce în atenție figuri de oameni de cultură și dascăli locali, care au lăsat urme adânci în istoria spirituală a zonei. Nume precum George Poboran, Ion Ionașcu, Dumitru Caracostea sunt evocate cu respect și recunoștință. Alături de aceștia, apar chipurile unor intelectuali mai puțin cunoscuți, dar extrem de importanți în comunitățile lor: învățătorul Petre Niță, care a format generații de copii și a păstrat vie dragostea pentru învățătură. Prin aceste portrete, cartea devine și un omagiu adus școlii românești de odinioară, acea școală care a format caractere și a ridicat sate întregi din anonim.

Un capitol dureros, dar necesar, este cel dedicat războaielor și ororilor prin care au trecut oamenii simpli. Profesorul Ilie Dumitru evocă, cu respect și emoție, suferințele locuitorilor din Valea Mare, Turia, Zorleasca și din alte sate. Cititorul află despre case arse, familii destrămate, soldați plecați pe front și care nu s-au mai întors. Sunt amintiri grele, dar importante, pentru că arată prețul plătit de comunități în vremuri tulburi. Aceste pagini ne amintesc că istoria mare se scrie nu doar în manuale, ci și în viețile oamenilor simpli. Deși articolele pornesc de la cercetare lingvistică și istorică, ele sunt scrise într-un limbaj clar și accesibil. Profesorul

Ilie Dumitru nu se adresează doar specialiștilor, ci tuturor cititorilor. Explicațiile sunt însoțite de exemple, de povești, de trimiteri la viața de zi cu zi, astfel încât lectura devine plăcută și ușor de urmărit.

De aceea, volumul poate fi citit atât de un lingvist, care caută detalii tehnice, cât și de un cititor obișnuit, care vrea să afle mai multe despre satul său sau despre istoria locului. Această carte nu este doar un volum de „studii și cercetări”, ci și o *carte pentru suflet*. Ea ne arată cum numele oamenilor, ale satelor, râurilor și drumurilor sunt legături vii cu trecutul nostru. Ne amintește de dascăli, de învățători, de scriitori locali care au pus umărul la formarea culturii românești. Și nu uită nici de suferințele oamenilor simpli, prinși în vârtejul istoriei.

Cititorul care va parcurge aceste pagini va privi cu alți ochi locurile pe care le știe. Un deal, o vale sau un drum nu vor mai fi doar peisaje sau repere geografice, ci file de cronică, încărcate de povești și de memorie. Este o carte despre oameni, locuri și memorie. O carte pentru suflet.

Profesorul Ilie Dumitru ne invită să ne reîmprietenim cu propriile rădăcini, să învățăm să respectăm trecutul și să prețuim patrimoniul cultural pe care l-am moștenit. Într-o lume grăbită și schimbătoare, această carte vine ca o lecție de continuitate și ca un îndemn de a nu uita cine suntem.

În *Cuvântul înainte* al lucrării, Profesorul Ilie Dumitru scrie: „Această modestă carte are la bază pasiunea de a mă informa în domeniul fascinant al cercetărilor lingvistice. Ca elev, am îndrăgit gramatica limbii române pe care am „furat-o” de la un profesor al Școlii Normale „Preda Buzescu” Slatina, iar istoria am învățat-o de la dirigintele meu, om cu simțul sintezei. Cartea aceasta a fost precedată de activitatea de culegere a materialului de cercetat. Am descoperit în toponimie și graiul local cuvinte de origine dacă, cuvinte care au supraviețuit timpului. Pentru mine, toponimia noastră este românească, dar și cu elemente alogene, firești.

Din iubire pentru moșnenii din Valea Dârjovului, am scris și monografia Comunei Valea Mare. Acești moșneni m-au ajutat și m-au inspirat. Ei au botezat locurile și animalele. Ei sunt constanta existenței noastre pe aceste locuri.

Gândurile m-au purtat și către învățătorii și profesorii care au slujit cu credință școlile noastre: George Poboran, Ioan Ionașcu – director al școlii normale „Preda Buzescu” Slatina, cercetător al istoriei Oltului; către criticul literar Dumitru Caracostea. Am scris și despre învățătorul erou Petre Niță din Valea Mare, care a funcționat la școala Trestia din județul satul Mare. Acești oameni merită toată recunoștința noastră.”

Valeru CIUREA

Concurs de ciocnit ouă la biserica parohiei Izvoru

La parohia Izvoru din comuna Găneasa, în organizarea preotului paroh Constantin Necea se desfășoară în cea de-a doua zi de Paști, un concurs pascal de ciocnit ouă. Chiar dacă anul acesta a împlinit doar patru ani de la oficializarea sa, concursul este binecunoscut localnicilor pentru că el are loc de mult mai mulți ani.

Despre concurs dar și despre ce mai înseamnă în zilele noastre viața într-o parohie de la țară, am stat de vorbă cu preotul Constantin Necea, parohul bisericii din Izvoru.

- Părinte Necea, dumneavoastră sunteți inițiatorul acestui concurs aici, la Izvoru.

- Concursul, așa cum se desfășoară acum, l-am început în urmă cu patru ani. Mă bucură faptul că a prins contur, este bine, este frumos, oamenii sunt receptivi și dornici. Vin grupuri de credincioși tineri și mai puțin tineri să se înscrie în concurs iar noi oferim câștigătorilor diplome și premii. Inițial era doar un concurs ad-hoc care se făcea (și se face și acum) la Paștele Blajinilor, când mergem la cimitir cu toții, tot satul aproape.

- Acum trei ani ați participat cu câștigătorii de aici, de la Izvoru, la concursul de la Câmpu Mare, concurs cu tradiție mai îndelungată.

- Da, a fost o bucurie pentru noi să participăm la concursul de ciocnit ouă de la Parohia Câmpu Mare, cu câștigătorii concursului din acel an de aici, de la Izvoru mai ales că am și câștigat premiul întâi la secțiunea pentru copii.

- Știu că în fiecare an oferiți câștigătorului premiului întâi o excursie specială.

- Da, ocupantul locului I la concursul nostru de ciocnit ouă primește un loc – sau două dacă este copil

- la un pelerinaj pe care îl facem în anul respectiv. Are parte de un pelerinaj gratuit, cu agapa frățească, masă și transport incluse.

• *Câți ani aveți de preoție și câți din aceștia aici, la Izvoru?*

• Am 32 de ani de preoție, aici, și numai aici, la Izvoru, în parohia aceasta. Îi cunosc pe toți, de la cel mai mic până la cel mai bătrân.

• *Cât este de greu sau de ușor să-ți apropii enoriașii de tine ca preot, de biserică și de credință?*

• Să știți, este un lucru minunat, pentru că pe toți i-am avut de la început, așa cum erau când am venit în 1994 preot. Bineînțeles că nu mai sunt credincioșii de atunci, mulți dintre dâșii au plecat la Domnul, dar cei rămași sunt la fel, adică așa cum i-am simțit atunci îi simt și acum, îmi sunt foarte apropiați, și de mine și de biserică. Avem biserica plină la duminici, la sărbători.

• *Puteți spune că sunteți mulțumit de enoriașii dumneavoastră?*

• Mulțumit, da, sufletește.

• *În după amiaza acestei zile știu că la pădurea care este aproape de satul Izvoru se adună toți sătenii să petreacă.*

• Da, aproape tot satul merge către pădurea pe care o avem aici, la Izvoru. Vin și din alte părți. Sute de oameni se adună acolo, într-o poiană, pun mâncărurile pe iarbă sau își aduc mese de acasă. M-am gândit acum vreo doi ani (dar nu am dus încă la îndeplinire) să ridicăm acolo o cruce, o troiță, în pădure, dar să vedem unde, cum, pe ce teren, să vorbesc cu domnul primar, să găsim un loc unde să și avem voie să construim, să ridicăm o troiță. Și acolo, în jurul acelei troițe să merg în mijlocul dâșilor în această sfântă zi de luni de după Paști, după ce termin slujba la biserică, să fiu și eu acolo, cu dâșii. Sper să reușesc. Cu ajutorul lui Dumnezeu, al Sfintei Parascheva și al lui Grigorie Decapolitul, Sfinții care dau hramul bisericii noastre de la Izvoru, cu ajutorul lor, reușim. Numai să fim sănătoși.

Valeru CIUREA

MOV contra VERDE

Așa a fost bătălia finală pentru locurile I și II la cea de-a XVIII-a ediție a concursului pascal de ciocnit ouă de la Câmpu Mare, comuna Dobroteasa, cel mai longeviv concurs de acest gen din județul Olt, Aurel Saizu - cu un ou de culoare mov și Constantin Barbu - cu un ou de culoare verde disputându-și meritul de a fi avut cel mai tare ou.

Oficializat în urmă cu douăzeci de ani, concursul pascal de ciocnit ouă care se desfășoară în cea de-a treia zi de Paști la biserica parohiei Câmpu Mare din Dobroteasa are, de fapt, o vechime mult mai mare, fiind inițiat de preotul Ioan D. Ciucă în urmă cu peste treizeci de ani. Oficializarea a fost realizată în urma unui parteneriat încheiat între biserica parohiei Câmpu Mare și Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Olt (astăzi Centrul Județean de Cultură și Artă Olt), cu binecuvântarea Episcopiei Slatinei și Romanașilor.

Conform tradiției locului, concursul se desfășoară pe două secțiuni: copii și adulți. Anul acesta s-au înscris în concurs 14 concurenți la secțiunea „Copii” și 14 concurenți la secțiunea „Adulți” iar premiile acordate de biserică și de CJCA Olt - după o „luptă” în care au durat mai mult „testările” ouălor decât concursul în sine -, au fost acordate astfel:

La secțiunea „Copii”, locul I a fost obținut de către Ștefan Ciucă; locul al doilea a fost obținut de către Patrik Oprea iar locul al treilea de către Darius Cazan. A mai fost acordată o mențiune lui Flavian Ciucă și o mențiune pentru cel mai tânăr participant Elenei Ciucă.

La secțiunea „Adulți” premiile au fost următoarele: Premiul I – Aurel Saizu; Premiul II – Constantin Barbu; Premiul III – Ion Crăciunescu; Mențiune – Alexandru Gabor.

CONFERINȚA „DIASPORA 360° – RESURSE, PROVOCĂRI ȘI OPORTUNITĂȚI ”

În perioada 2-3 iulie 2026, la Băile Herculane, se va desfășura **Conferința „DIASPORA 360° – Resurse, Provocări și Oportunități”** în organizarea Asociației Iordaniano-Română Pentru Cultura - AIRC, având ca parteneri instituționali Consiliul Județean Caraș-Severin, Primăria Băile Herculane, Primaria Mehadia, Ambassade de Roumanie à Tunis / Ambasada României la Tunis, Primăria Cornereva, Camera de Comerț și Industrie România - Marea Britanie, Ajuntament d'Uldecona - Primăria Uldecona Spania, Liceul Hercules Băile Herculane, Liceul Tehnologic „Nicolae Stoica de Hațeg” Mehadia - NSH. Sub sloganul **„Diaspora și România nu sunt două lumi separate, ci aceeași poveste, construită prin oameni, idei și responsabilitate”** organizatorii fac publică intenția lor cu privire la acest eveniment: **„Revenim la Băile Herculane cu o viziune modernă, dedicată unor teme esențiale: educație, cultură, sănătate, turism, investiții și politici pentru relația România–Diaspora. Viitorul nu se așteaptă. Se creează.”**

Parteneri ai acestui eveniment sunt: Via Transilvanica, RUF - Romanian United Foundation, ARMB - Asociația Românilor din Marea Britanie, RO Solidaritate, EU-RO Connect Consulting - Valentina Alina Banu, Arts4People Movement, Asociația Germano-Română Litera Bruchsal, Școala Românească Haga, Asociația Română pentru Sprijin și Dezvoltare, Asociacion Moldavo-Rumana - VIS - Spania, Elena, fata de ghiaur - Romkadem - Asociația româncelor din Turcia, Herculane Cultural - Cenaclul Domogled, Centró Cívico Rumano - Centrul Civic Roman@Voix de la Diaspora Roumaine/ Vocea Diasporei Romane, Ansamblul Trăistuța, Asociația Dorul Oșenilor, Asociația Obștea Tălmăcel , CCTIR Centrul de Cultură și Tradiție Italo Românească APS-Torino, Asociația Montană „Dor de Munte”, EdX Global.

Parteneri media: Reper24, 1001 Reper Românești, Banat Media, Alles RoGer - TV, Grupul Cultural Cervantes – Editura Cervantes, Revista Cervantes, Revista Elite tinere - George Terziu, Radio 7 HERCULANE - Ilie Marin Prodilean, AMradiotv.ro. - Ciurea Valeru - <https://www.amradiotv.ro/>, Transilvaniadailynews.ro, Agenția de presă AȘII ROMÂNI - (www.AsiiRomani.eu, www.VoceaTa.eu, www.IonelavanReesZota.eu), VOCEA TA- Ziarul românilor din Austria, Belgia, Germania și Olanda.

Sponsori: Bacolux Afrodita, Restaurant Pizzeria Cristal, Hotel Artemis Băile Herculane.

Conferință Diaspora 360°
Resurse, provocări și oportunități
Băile Herculane
17 **2-3 iulie 2026**

Diaspora românească înseamnă oameni și legături care ne apropie.
Ne întâlnim să împărtășim experiențe, să vorbim despre provocări și să construim împreună noi oportunități pentru românii de pretutindeni.

✓ Dialog ✓ Idei ✓ Soluții ✓ Conectare
Un dialog benefic pentru diaspora și România, despre prezent, viitor și prosperitatea comună.

PARTENERI

PARTENERI MEDIA

SPONSORI

Publicație a editurii VIC / ISSN 3120 - 2535 ISSN-13120 - 2535 / Fondată: aprilie 2026 / Fondator: Valeru Ciurea
Redacția și administrația: Strada Fântâna Mare 35A1, Curtișoara, Olt / Redactor șef: Valeru CIUREA